

2531

244

U-76

1824

ԱՍՏՈՒԱԾ ՔԵԶ ԿԸ ՍԻՐԷ

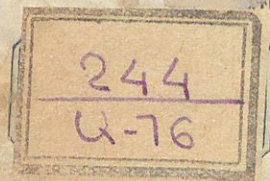
معارف عوميه نظارت جليله سنك ۲۶ ربيع الاول ۳۱۲ و ۱۴ ايلول
۳۱۰ تاريخي و ۵۶۵ نومروى رخصتنامه سيله نشر اولمشدر

مصارقي آمريكان مسيوز شركتي طرفندن تسويه اولندهرق طبع اولمشدر

ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ

ԳԻՐԻՔԻՆ Ա. Յ. ՊՅԱՆՅԱՆ

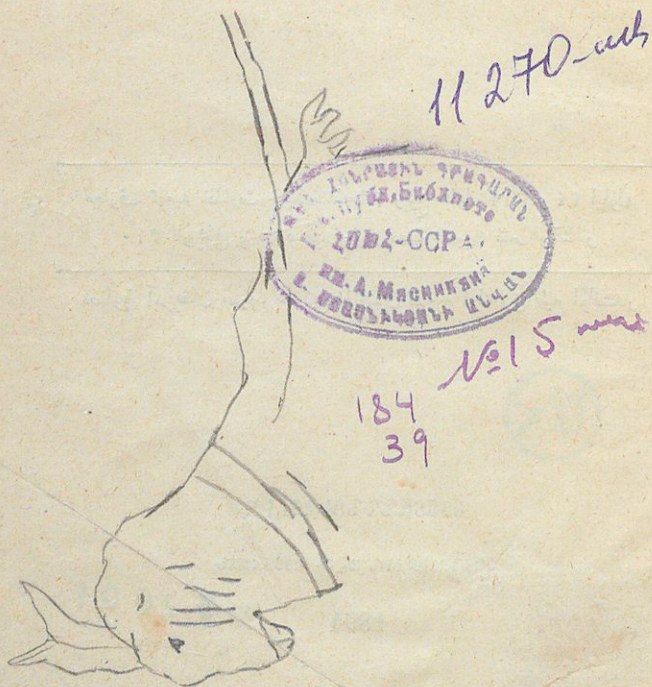
1894

2001

2010

մ. 58

244
Ա-76

ԱՍՏՈՒԱԾ ՔԵԶ ԿԸ ՍԻՐԷ

Մայր մը փոքրիկ աղջկան մը բաւ, «Ո՞վ կ'ուզէ քեզ երջանիկ ընել»։ Նա պատասխանեց, «Աստուած»։ Փոքրիկ աղջիկը շիտակ խօսեցաւ։ Ուղիղ և գեղեցիկ պատասխան էր այդ։ Իրա՛ւ է որ Աստուած կ'ուզէ մեզ երջանիկ ընել։ Աստուծոյ Խօսքը կարգալ բաւ է զիտնալու համար թէ ճշմարիտ է այս։ Մեզ համար ի՞նչ բրած է։ Տուած է իր Որդին, «Ինչու որ Աստուած անանկ սիրեց աշխարհը, մինչև որ իր միածին Որդին տուաւ, որ ամէն ով որ անոր հաւատայ՝ չը կորսուի, հապա յաւիտենական կեանք ունենայ»։ Կրոնայի՞նք ունենալ ասկէ մեծ ապացոյց մը թէ Աստուած մեզ կը սիրէ, թէ կ'ուզէ մեզ երջանիկ ընել։ Ո՛չ։ Մեզ տուած է մեծագոյն ապացոյցը, մեզ տուած է Յիսուսը. իր միածին Որդւոյն չինայեց, այլ ամենուս համար տուաւ զնա ձրի։ Ուրեմն պէտք չէ՞ որ Աս-

տուած սիրենք և վստահինք անոր որ մեզ այսչափ կը սիրէ։ Պէտք չէ՞ որ անոր վրայ սիրալիր խորհուրդներ ունենանք։

Փոքրիկ տղայ մը գիշեր մը արթնցաւ անկողնոյն մէջ, և սկսաւ լալ վասն զի առանձին և մութին մէջ էր։ Իր հայրը անոր սենեակը գնաց առանց ճրագի, անկողինին քովը նստեցաւ և, փոքրիկ մանկան ձեռքերը իր ձեռացը մէջ առնելով, ըսաւ, «Ի՞նչ եղաւ, Կարողա՞ւ Ինչո՞ւ կու լայիր?» «Ոհ, հայրիկ, շատ մութ է։» «Սակայն հիմա ալ մութ չէ՞. ինչո՞ւ չես լար։» «Հիմա չեմ լար, հայրիկ, վասն զի դուն հոս ես։» «Սակայն, Կարողո՞ւ, մենք բոլորովին առանձին ենք։ Հոս մեզմէ զատ մէկը չկա՞յ։» Ի՞նչ մը կենալէ ետեւ Կարողոս պատասխանեց, «Այո, հայրիկ, Աստուած հոս է։» Հայրը կ'ուզէր որ իր տղան Աստուծոյ վրայ նոյն խորհուրդները ունենար զորս ունէր իր հօրը վրայ։ Մանուկը իր հայրը կը սիրէր, անոր կը վստահէր. գիտէր որ իր հայրն ալ զինք կը սիրէր և իրեն հոգ կը տանէր, և թոյլ չէր տար որ վնաս հասնէր իրեն։

Այսպիսի ըլլալու են մեր խորհուրդները և զգացումները դէպ Սատուած։ Ինչո՞ւ չեն այսպէս, ինչո՞ւ ընդհակառակն Աստուծմէ կը սոսկանք, անոր վրայ խիստ խորհուրդներ, դառն խորհուրդներ, կասկածոտ խորհուրդներ ունինք։ Ի՞նչ է պատճառը։ Վասն զի անոր դէմ մեղանշած ենք։

Փոքրիկ աղջիկ մը կար որ իր հօրը շատ սիրելի էր։ Հայրն ունէր պարտեզ մը ուր փոքրիկ աղջիկը ամէն օր կը վազվաւտէր և կը խաղար։ Դեղձենի մը կար անոր մէջ։ Այնպէս պատահեցաւ որ տարի մը՝ միայն մէկ աղէկ դեղձ տուաւ, և այս միակ դեղձը մանկանց արգելուած էր փրցնել։ Հայրը կ'ուզէր զայն իր փոքրիկ աղջկան նուիրել անոր ծննդեան տարեդարձին օրը։ Փոքրիկ աղջիկը չէր գիտեր զայս. դեղձը տեսաւ, ցանկաց անոր, և վերջապէս փրցուց զայն։ Փրցնելէն անմիջապէս ետքը վախցաւ, և աճապարանօք մէկ մասը ուտելով մնացեալը նետեց։ Յայնժամ զգաց թէ դժուար էր իրեն իր հօրը առջև ելլել. չէր կրնար տանիլ սա խորհուրդը թէ ինչպէս անոր սենեակը պիտի երթար. և երբ վերջապէս դնաց հոն, մեծ անհանգստութիւն կը զգար երբ իր հայրը կը խօսէր, թէեւ անոր խօսքերը բարի և սիրալիր էին։ Ի՞նչ էր պատճառը։ Իր հայրը փոխուած չէր, զինք կը սիրէր ճիշդ առաջուան չափ, և կը ցաւէր վասն զի տեսաւ որ բան մը կը նեղէր իր աղջիկը։ Ուրեմն ի՞նչ էր պատճառը։ Փոքրիկ աղջիկը ծուռ բան ըրած էր. իր հօրը դէմ մեղանշած էր։

Այսպէս է մեր մասին ալ։ Աստուծմէ կը վախնանք, վասն զի անոր դէմ մեղանշած ենք. և դիւրաւ չենք հաւատար անոր ըսածին, որովհետեւ մեզքը մեր միտքերը և սիրտերը լեցուցած է խիստ և անհաւատութեան խոր-

հուրդներով և զդպրումներով: Դիտենք որ Աստուած սուրբ է, թէ Աստուած մեղքը կ'ատէ, թէ Աստուած մեղքը կը պատժէ. և այս մեզ անկէ վախնալ կու տայ: Կը յիշենք թէ ինչպէս Ադամ և Եւա պատժուեցան: Աստուած զանոնք բարի ստեղծած էր, անոնց պէտքերը լեցուցած էր, զանոնք երջանիկ ընելու համար ամէն բան ըրած էր. և սակայն Անոր դէմ մեղանշեցին, և Աստուած պատժեց զանոնք և Եդեմայ դրախտէն արտաքսեց:

Այո, Սուրբ Դիքքը Աստուծոյ մեղաւորաց դէմ ըրած դատաստաններուն պատմութիւններով լեցուն է: Կրնայինք պատմել Սողոմայ և Դոմորայ վրայ, Տիւրոսի և Սիւդոնի վրայ, Կափառնայումի վրայ, կրնայինք պատմել Կայենի վրայ, Նադարի և Աբիուդի վրայ, Կորիսի և Դադանի և Աբիւրոնի վրայ, Անանիայի և Սափիրայի վրայ, և շատ ուրիշներու վրայ, որոց պատահած բոլոր բաները կը հաստատեն սա ճշմարտութիւնը թէ Աստուած մեղքը կ'ատէ, և մեղքը կը պատժէ: Անոր վրայ այս ծանօթութիւնն է որ մեղաւորներուն անկէ սոսկալ կու տայ: Եւ սակայն Աստուծոյ վրայ սիրալիր խորհուրդներ ունենալու ենք, վասն զի Աստուած իր սրտին մէջ սէր ունի մեղաւորաց համար. այո՛, Աստուած մեղաւորները կը սիրէ:

Մարդ մը գիշեր մը այս թանկագին ճշմարտութիւնը կը պատմէր աղքատ մեղաւոր աղ-

ջրկան մը: Աղջիկը լսեց զայն, և խորհեցաւ, “Ոհ, ճշմարիտ չէ այս, ես շատ մեղաւոր եմ, Աստուած զիս ատելու է. չեմ կրնար հաւատալ որ Քրիստոս Յիսուս աշխարհ եկաւ Բոլորները փրկելու: Ծշմարիտ է: Ոհ, ոչ, երբեք չկրնար ճշմարիտ ըլլալ, այսչափ բարութիւն չկրնար ըլլալ, Քրիստոս մեղաւորները ապեւ է, և ոչ զանոնք փրկելու: Եւ երկչոտութեամբ ըսաւ մարդուն, “Պարոն, ըսածդ ճշմարիտ չէ:”

Մարդը անոր ցուցուց Սուրբ Դիքքին մէջ սա խօսքը թէ Յիսուս Քրիստոս, Աստուծոյ Որդին, աշխարհ եկաւ մեղաւորները փրկելու: Անոր խօսեցաւ Յիսուսի սիրոյն վրայ, ըսելով թէ ինչպէս իր այս սէրէն շարժեալ խաչին վրայ մեռաւ, “արդարը անարդարներուն համար,” որպէս զի զանոնք Աստուծոյ առաջնորդէ:

Մտիկ ըրաւ աղջիկը և հաւատաց: Իրեն համար այս կը նմանէր “հեռաւոր երկրէ մը բարի լուր” մը: Իր մեծ սխալը տեսաւ: Խեղճ աղջիկ, յիշաւի մեծ սխալ մը ըրած էր:

Իրա՛ւ է թէ Աստուած կը սիրէ բարիները, և թէ բարիները երկինք պիտի երթան, սակայն ասոնք բարի եղած են Աստուծոյ Հոգիով: Եւ նաեւ իրաւ է որ Աստուած մեղաւորները կը սիրէ, և թէ մեղաւորները երկինք կրնան երթալ: Իրաւ է, նաեւ, թէ մեղաւորները կրնան կորսուիլ, սակայն ոչ թէ որովհետեւ Աստուած զանոնք կ'ատէ: Այն մեղաւորները որ պիտի կորսուին, անոնք են

որ իրենց մեղքերը կը սիրեն. այն չապաշխարող մեղաւորները, որ կ'ուզեն իրենց մեղքերը հետ տանիլ գերեզմանէն անդին: Այն մեղաւորները որ պիտի փրկուին, անոնք են որ իրենց մեղքերուն վրայ ապաշխարած են, սորված են մեղքը ատել, որ Աստուծոյ շնորհքով սրբուած և բարի եղած են Աստուծոյ առջև:

Կիրակնօրեայ դպրոցի դասատու մը ըսաւ փոքրիկ տղու մը որ մահուան անկողնոյն մէջ էր, «Ո՞ւր կը կարծես թէ պիտի երթաս երբ մեռնիս:» «Երկինք, վարժապետ:» «Երկինք: Դիտե՞ս ինչ տեսակ մարդիկ են անոնք որ երկինք կ'երթան:» «Բարի մարդիկ, վարժապետ:» «Բայց երբեմն չար տղայ եղած ես. երբեմն բարի մօրդ անհնազանդ եղած ես, և չար բաներ ըրած ես. ի՞նչպէս կրնաս յուսալ որ երկինք պիտի երթաս:» Փոքրիկ տղուն աչքերը լեցունեցան արցունքով որ արագ աւրագ իր դէմքէն վար գլորեցան, և նա բարձրաձայն ըսաւ սրտին խորէն, «Ոհ, այո, վարժապետ, չար տղայ մը եղած եմ. սակայն դեռ անցեալ կիրակի էր որ դուն ըսիր մեր դասին մէջ, թէ Յիսուս Քրիստոս աշխարհ եկաւ մեղաւորները փրկելու, ըսիր թէ եթէ փոքրիկ մանկունք Անոր աղօթեն, Յիսուսի արիւնը զանոնք պիտի սրբէ: Ըսածիդ հաւատացի, և երբ տուն եկայ, ծունր դրի և Անոր աղօթք ըրի, և կարծեմ ինձ հետք է:»

Յաջորդ իրիկուն, իր վարժապետը անոր զնաց, և գրեթէ մեռած գտաւ զնա: Երբ

ծռեցաւ զնա համբուրելու, փոքրիկ տղան իր բազուկները վարժապետին վիզը փաթթելով, և բոլոր զօրութեամբ անոր երեսը իր երեսին սեղմելով, ըսաւ, «Մնաս բարով, սիրելի վարժապետս, մնաս բարով, ես երկինք կ'երթամ, երկինք կ'երթամ:» Կ'երթամ բառը դեռ չլինցուցած մեղմ հառաչ մը հանեց, և սիրելի մանուկը մեկնեցաւ:

Մեծ աւետիս է այս թէ մեղաւորները ներում կրնան գտնել: Յիսուսի ներում կրնան գտնել, իրենց մեղքերը կրնան սրբուիլ: Աստուծոյ Որդւոյն Յիսուս Քրիստոսի արիւնը ամէն մեղքէ կը սրբէ: Երանի թէ ամէն մանուկ որ այս էջերը կը կարդայ նոյն օրհնեալ վատահովիտներ ունենար Յիսուսի վրայ, և կարող ըլլար Սուրբ Հոգւոյն հրահանգութեամբ և շնորհքով ըսել, «Իմ մեղքերս ներած է Աստուած:»

Պատուական բան է գիտնալ թէ Աստուած մեղաւորները կը սիրէ. գիտնալ թէ կրնանք երկրիս ծայրերը երթալ և բոլոր անոնց որոց կը պատահինք կրնանք ըսել, Աստուած մեղաւորները կը սիրէ. գիտնալ թէ կրնանք երթալ ինչպէս մեր պապատները՝ եթէ ունինք, նոյնպէս և մեր սրահները և փողոցները, և հօշակել սա աւետիսը թէ, «Աստուած մեղաւորները կը սիրէ, և իր Որդին Յիսուս Քրիստոսը զրկեց, որ մեղաւորաց համար մեռաւ:»

Աստուած մեղաւորները կը սիրէ, ուրեմն Աստուած կը սիրէ ձեզ, սիրելի տղայք: Աս-

տուած կը սիրէ ձեզ, սիրելի աղջիկներ: Երանի թէ ամէն տեղ տղայք և աղջիկներ ասոր հաւատային:

Սակայն պէտք է որ սխալինք: Աստուած չսիրեր Բոլո: Ո՛չ: Աստուած կը սիրէ մեղաւորները, սակայն չսիրեր մեղքը. Աստուած մեղքը կ'ատէ: Կը սիրէ մեղաւորները, սակայն չսիրեր անոնց չար ճամբաները: Կը սիրէ տղաքները և աղջիկները, սակայն չսիրեր անոնց ըրած չար բաները: Այո, Աստուած քեզ կը սիրէ, փոքրիկ ընթերցող: Յիսուս կը սիրէ քեզ, և կ'ուզէ որ դուն ալ զինք սիրես. կ'ուզէ որ երջանիկ ըլլաս իր սիրովը: Սակայն միտ դիր, նա չսիրեր քու մեղքը: Կը հասկնա՞ս թէ այս ինչպէս կարելի է: Չե՞ս լսած որ մայրդ փոքրիկ եղբորդ կամ քրոջդ ըսած է, «Մայրիկը մանկիկը չսիրեր, երբ չար ըլլայ»: Կրնամ ըսել թէ լսած ես անոր այսպէս ըսելը. սակայն մայրիկը ըսել չէր ուզեր թէ մանկիկը չէր սիրեր: Ո՛հ, նա մանկիկը շատ կը սիրէր միշտ. ըսել կ'ուզէր թէ անոր չարութիւնը չէր սիրեր, և կը ցաւէր անոր չար ըլլալը տեսնելով: Անտառակոյտ կարդացած ես անառակ որդիին պատմութիւնը, և քաջ դիտես զայն: Շատ անգամներ զայն կարդացած եմ և լսած եմ, և չեմ ձանձրանար կարդալէ և լսելէ: Ամբողջովին կը յիշես, թէ ինչպէս մարդ մը երկու որդի ունէր, որոց պզտիկը օր մը իր հօրը ըսաւ, «Հայր, քու ստացածքէդ ինծի իյ-

նալու բաժինը տուր ինծի», իբր թէ իրաւունք ունենար անոր վրայ, և հայրը բաժնեց անոնց իր ունեցածը:

«Շատ օրեր չանցած՝ պզտիկ որդին բոլոր բաները ժողվեց ու հեռու երկիր մը դնաց, և հոն անառակութեամբ ապրելով իր ունեցածը փճացուց: Ու երբոր ամէնը հատցուց, ան երկրին մէջ սաստիկ սով մը եղաւ, ու ինքը սկսաւ չքաւոր ըլլալ: Եւ դնաց այն երկրին քաղաքացիներէն մէկուն քով մտաւ, ան ալ իր աղարակը զրկեց զանիկա՝ խողեր արածելու համար: Եւ կը փափաքէր խողերուն կերած եղջիւրէն իր փորը լեցնելու, ու մէկը չէր տար անոր:

«Եւ ինքզինքին դալով ըսաւ. Գանի բանաւորներ կան իմ հօրս տունը հացով լեցուած, ու ես հոս սովամահ կը կորնչիմ. ելեմ՝ երթամ իմ հօրս, և ըսեմ անոր, Հայր, մեղանչեցի երկնից դէմ ու քու առջիդ, և ալ արժանի չեմ քու որդիդ ըսուելու. զիս քու վարձկաններուդ մէկուն պէս ըրէ:»

Մինչ անառակութեամբ ապրելով իր ունեցածը կը փճացներ, ամենին չէր խորհեր իր հօրը սիրոյն վրայ, փոյթ չէր ընել անոր, սակայն Բոլո որ մեծ նեղութեան մէջ է՝ անոր վրայ կը խորհէ, և անոր վրայ խորհելը զինք կը շարժէ իր հօրը երեսը փնտռելու: Յայնժամ ելաւ հօրը եկաւ, խիստ երկար ճամբորդութիւն մը ընելով, բոլոր ճամբուն վրայ այլոց ողորմութեան կարօտ ըլլալով, զօ-

ընցած՝ հօրը սիրոյն վրայ խորհելով, թէ և անոր կէսն անդամ չէր գիտեր։ Սակայն երբ տակաւին շա՞հ հեռի էր, հայրը տեսաւ զնա։ Երբեմն խորհած եմ որ թերեւս նա տուն դարձաւ նոյն ճամբով որով մեկնած էր անկէ։ Եւ թերեւս այդ ճամբան, նման այն ճամբուն որուն վրայ ինձ պատմած են, տունէն դէպ ի վար կ'երթար, բլրին և ձորին վրայէն կ'անցնէր, այնպէս որ ճամբան մղոններով տեղ կրնար տեսնուիլ, և երբ տեսնուէր թէ մարդ մը ամենէն հեռաւոր բլրին վրայէն կու գայ, կրնար կարծուիլ թէ հաւանօրէն այդ տունը կու դար։

Թերեւս այս հայրը օրուան զով ատենը յա՛նձախ կը պտտէր իր տանը տանիքին վրայ. իր մտածմունքը գրեթէ միշտ բացակայ որդւոյն վրայ ըլլալով, իր խեղճ, մեղաւոր, շուայլ, յիմար որդւոյն վրայ. միշտ անոր վրայ խորհելով, և փափաքելով զնա համբուրել և անոր ներող խօսքեր խօսիլ։ Կը նայէր ճամբէն վար, կը հառաչէր, և կ'ըսէր, «Նրանի թէ տեսնէի անոր դառնալը։ Իր յիմարութիւնը արդեօք օր մը պիտի ճանչնայ, արդեօք ետ պիտի դառնայ։»

Օր մը, տեսնելով մէկը որ հեռին բլրոյն վրայէն կու գայ, այնչափ հեռին որ հազիւ կարելի էր գիտնալ թէ արդեօք մա՛րդ էր այն թէ կին, կը խորհի, «Նրանի թէ իմ տղաս ըլլար։» Կը դիտէ այդ անձը իր հեռաբերութիւնը հետզհետէ աւելնալով, մինչ

տակաւ առ տակաւ նա բլրէն վար կ'իջնայ և աներեւոյթ կ'ըլլայ. և կը կենայ սպասելով որ մօտաւորագոյն բլրին գաղաթին վրայ նորէն երևնայ։ Երբ այդ անձը յերևան կու գայ, մօտ ըլլալով հայրը կը տեսնէ թէ մարդ մըն է որուն վրայ բան մը կայ որ իրեն ընտանի կը թուի, հօրը սրտին մէջ զգացում մը կ'արթնայ, կը հարցնէ, Արդեօք երկար ատենէ ի վեր կորսուած տղաս է։ Մարդը յառաջ կը քայլէ, և դարձեալ աներեւոյթ կ'ըլլայ ձորին մէջ։ Հայրը չարժիր. կուրծքը բուռն զգացումներով լեցուն է. և բոլորովին զգածեալ, մեծ անձկութեամբ կը սպասէ աներեւութացող ճամբորդին վերադառնալը երևնալուն։ Ի տես կու գայ նա. «Տղաս է, որդիս է։ Տուն կը դառնայ, երկար ատենէ ի վեր կորսուած տղաս։» Եւ տունէն դուրս նետուելով կը գոչէ, «Տղաս, երկար ատենէ ի վեր կորսուած տղաս։» Եւ ճամբէն վար տունէն բաւական հեռի, բազուկները բացած կը վազէ վերադարձող թափառականը դիմաւորելու, անոր պարանոցին վրայ կ'իյնայ և կը համբուրէ զնա. խեղճ, մեղաւոր, հիւժեալ, յոգնած, սովամահ առնառակ որդին կը համբուրէ, և այդ համբոյրներով անոր կ'ըսէ որ դարձեալ իր հօրը սրտին մէջ տեղ կը գտնէ։

Այս հօրը պատմութիւնը մեզ կու տայ գաղափար մը, աղօտ գաղափար մը, թէ ի՞նչ է Աստուծոյ ընթացքը դէպ ի մեղաւորները, ա-

զօտ նմանութիւն մը որ կը ցուցնէ այն սէրը զոր Աստուած ունի դէպ ի մեղաւորները:

Աստուած կը սիրէ քեզ, և կ'ուզէ օրհնել քեզ, ինչ որ ալ ըլլան քու զգացումներդ և խորհուրդներդ դէպ ի նա:

Ի՞նչ կ'ըսէ Աստուած ինքն: Կ'ըսէ այն բանը զոր եթէ ինք ըսած չըլլար, մենք պիտի չհամարձակէինք ըսել: Զարմանալի խօսքեր են անոնք: Կ'ըսէ, «Իմ ձեռքերս երկնցուցի»: Զեռքերս երկնցուցի: Ի՞նչ կը նշանակէ այս: Կեցիր որ ըսեմ:

Խրճիթի մը մէջ ընտանիքի մը երկու անդամներ կային, մայր մը և մանուկ մը. խրճիթը շատ մօտ էր խոր դահալէժի մը ետքերին որ ծովեզրի մը վրայ կը կախուէր: Օր մը, մայրը իր սենեակին մէջ կ'աշխատէր, մանկիկը իր մէկ կողմը: Յանկարծ տեսաւ որ մանկիկը հոն չէր, և ցատկեց, և անոր անունը կանչեց, սակայն նա չպատասխանեց: Ուրիշ սենեակի մը մէջ նայեցաւ և նորէն կանչեց անոր, սակայն նորէն չկար պատասխան, դրան կողմը նայեցաւ, և տեսաւ փոքրիկը որ ճամբուն անդին կողմը և խոտին վրայ էր և դէպ ի գահալէժը կ'երթար: Մայրը ետեւէն վազեց, պուալով որ կայնի, սակայն փոքրիկը, իր մանկական զուարթութեամբ, և երբեք վրտանդի տեղեակ չըլլալով, աւելի արագ կը քալէր: Անմիջապէս մայրը տեսաւ որ մանկիկին և գահալէժին մէջտեղ գտնուած հեռաւորութիւնը տակաւ այնչափ կը քիչնար, և իրեն

և մանկիկին մէջտեղ գտնուածը այնչափ կը շատնար որ իր անոր հասնելէն առաջ մանկիկը կտոր կտոր պիտի ըլլար: Ի՞նչ կրնար ընել: Իր բազուկները այնչափ երկար չէին որոնցմով կարող ըլլար զնա բռնել. իր ոտքերը այնչափ արագ չաչարժ չէին որ անոր ետեւէն հասնէին: Ի՞նչ կրնար ընել: Կեցաւ, և մէկ ծունկին վրայ ինկաւ, կուրծքը մերկացուց և բազուկները տարածեց: Մանկիկը, իր մայրը այս դիրքին մէջ տեսնելով, սկսաւ ցատկոտելով ետ դառնալ, ամէն քայլ իր մօրը համար կը թուէր դէպ ի կեանք քայլ մը: Յառաջ քալեց մանկիկը, մինչև որ ուրախ սրտով և աչքերը ճշմարիտ ցնծութեան արցունքներով լեցուն մայրը փոքրիկը իր կուրծքին վրայ սեղմեց:

Նմանապէս Աստուած կ'երկնցնէ Ի՞ ձեռքերը: Ի՞նչ կ'ուզէ: Կ'ուզէ թե՛ Գե՛ւ կը կանչէ: Իր ձեռքերը թե՛ երկնցած են և կ'ուզէ թե՛, քու սիրտդ, քու սէրդ, քու կեանքդ, բոլորն ալ կ'ուզէ: Ո՛հ, անկէ մի հեռանար: Ընդունէ անոր սիրալիր հրաւերները: Միադրբեր թէ Աստուած է որ քեզ կը սիրէ: Աստուած է որ իր Որդին քեզի համար տուաւ: Յիսուս է որ քեզի համար մեռաւ:

Պէտք չէ՞ որ զնա սիրես:

Նայէ անոր, մինչ կը կայնի իր ձեռքերը երկնցուցած քեզի, թախանձելով որ իրեն դառնաս:

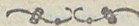

Նայէ անոր, սիրելի զաւակս, և անոր գիրկը
վաղէ որ քեզ համբուրէ: Իր խոստումն է

“ԱՆ ՈՐ ԻՆՇԻ

ԿՈՒ ԴԱՅ

ԲՆԱԻ ԴՈՒՐՍ ՊԻՏԻ ՉՀԱՆԵՄ:”

<< Ազգային գրադարան

NL0029491

2531

2458